

**BİR
KADIN
İÇİN
DÜET**

Büyük bir oda. Duvarlar, kitaplarla dolu raflarla kaplı. Büyük ve tek pencere, kalın, kırmızı perdeyle örtülü. Yerde, gelişigüzel savrulmuşçasına dergiler, gazeteler, açık kitaplar... Bir duvar saati çok belirli olarak görülmektedir. Saat sarkacının tiktakları, oyunda yazılı yerlerde, gittikçe büyüyerek çan sesine dönüşecektir. Saat, on otuzu gösteriyor. Gece dir.

KADIN ayaktadır, raflardan birine dayanmış olduğu ayna önünde süslenmektedir. Saata bakar. Odanın dağınıklığını toparlamaya başlar. Yine ayna önüne gelip kendine çekidüzen verir. Tekrar saata bakar. Yine odayı toplamaya başlar. Telâşlı ve acelecidir. Bütün bu davranışlarından belli bir saatte gelecek olan birisi için hazırlandığı anlaşılır. Yine dağınık odayı toplamayı bırakıp ayna önünde süslenmeye başlar. Boynuna bir kolye geçirir, yakasına broş takar.

Kapının zili çalar. KADIN saata bakar. Bakışından, kapının erken çalmasına şaşırdığı, beklediğinden başkası gelmiş olduğu için, canı sıkıldığını anlaşılr. Kapı zili üstüste çalar. KADIN açıp açmamakta kararsızdır. Hava soğuk olduğu için, koltuk üstündeki mantosunu omuzuna alıp, sokak kapısını açmak için çıkar.

YABANCI KADIN önde, EVSAHİBİ arkada odaya girerler. YABANCI KADIN'ın elinde bir küçük valiz, başında eşarp vardır. İki kadının giysileri, süsleri, saçları, tıpatıp birbirine benzemektedir.

EVSAHİBİ — *(Omuzundaki mantoyu çıkarıp koltuğa koyar. Oda kapısı önünde çekingen duran YABANCI KADIN'a)* Buyrun... Buyrun...

Y. KADIN — Yanlış gelmedim ya... Vassen'in evi değil mi?

EVSAHİBİ — *(YABANCI KADIN'ın kocasından senli benli sözmesine kızdığını belli ederek, heceler üstüne basa basa)* Evet... Bay Vassen'in evi...

Y. KADIN — *(Kitaplara bakınarak)* Yanılmıyorsam, siz de Vassen'in eşi olacaksınız...

EVSAHİBİ — Evet... Bay Vassen'in eşi...

Y. KADIN — Dışarda öyle soğuk, öyle kar var ki...

EVSAHİBİ — *(YABANCI KADIN'ın elinden valizi alarak)* Mantonuzu çıkarın... *(Koltuğu gösterir.)* Şöyle Buyurun...

(YABANCI KADIN mantosunu, eşarpını çıkarır. İki kadının benzer elbise giymiş oldukları görülür. Yakalarındaki broş da tıpkı benzerliktedir.)

Y. KADIN — *(Mantosunu, eşarpını çıkarıp oturur)* Evinizi geceleyin bulamayacağım diye korkuyordum ama, neyse kolay buldum...

EVSAHİBİ — *(YABANCI KADIN'ı süzerek incelemektedir.)* Uygunsuz zamanda geldiğim için özür dilerim. Geceyarısı sizi tedirgin etmek istemezdim. Ama uçaktan şimdi indim. Bu kentte başka da tanıdığım yok. Doğrusu Vassen'i görmeden otele gitmek de istemedim.

EVSAHİBİ — *(Çok şaşmıştır)* Nasıl? Vassen'i mi göreceksiniz?

Y. KADIN — Evet... Vassen evde yok mu?

EVSAHİBİ — Bay Vassen evde yok...

Y. KADIN — Demek bir yere gitti. Çabuk gelir mi?

EVSAHİBİ — *(Duvar saatına bakarak)* Gelir... Siz uzaktan mı geliyorsunuz?

Y. KADIN — Uzaktan, çok uzaktan... Uzun bir hava yolculuğu yaptım. Sonra doğru buraya geldim. Vassen uzak bir yere mi gitmişti?

EVSAHİBİ — Uzağa, çok uzağa... Sizin geldiğiniz yerden çok, çok daha uzaklara...

Y. KADIN — Demek, benim nerden geldiğimi biliyorsunuz?

EVSAHİBİ — Hayır, bilmiyorum ama, nerden gelerseniz gelin, Vassen, sizin geldiğiniz yerden çok daha uzaklara gitti.

Y. KADIN — Yaaa!.. Vah vah!.. Öyleyse bu gece görmeyeceğim. Boşuna beklemeyeyim...

EVSAHİBİ — Siz gerçekten bilmiyor musunuz?

Y. KADIN — Neyi?

EVSAHİBİ — Vassen'in öldüğünü...

Y. KADIN — *(Haykırır)* Öldü mü? Ne zaman?

EVSAHİBİ — Bir yılı geçti öleli...

(YABANCI KADIN için için ağlamaktadır. EVSAHİBİ aynanın önüne geçip süslenmeye başlar, arada bir saata bakar. Duvar saati sarkacının tiktakları gittikçe büyür, sonra yavaş yavaş söner.)

Y. KADIN — *(DUL KADIN'ın süslenmesini ayıplayarak)* Hazırlanıyorsunuz, bir yere gideceksiniz herhalde...

EVSAHİBİ — Yooo, evdeyim...

Y. KADIN — Öyleyse birini bekliyorsunuz. Ben gideyim artık...

EVSAHİBİ — Bir konuk bekliyorum. *(Duvar saatına bakarak.)* Ama gelmesine daha var... Bir kahve içelim...

Y. KADIN — Mersi, istemez... *(EVSAHİBİ cigara uzatır.)* İçmiyorum... *(EVSAHİBİ kendi cigarasını yakar.)* Çok genç dul kalmışsınız. Güzelsiniz de... Yazık! *(EVSAHİBİ ayna karşısında süslenmektedir.)* Ölen-

le ölünmez... Vassen'in arkasından yıllarca yas tutacak değilsiniz ya... Hem de bu genç yaşınızda... (Susma.) Bir erkek konuk bekliyorsunuz herhalde...

EVSAHİBİ — (Heyecanlı) Nerden bildiniz?

Y. KADIN — Besbelli... Süslenmenizden... Çok da heyecanlısınız...

EVSAHİBİ — Doğru... O'nun gelmesi yaklaştı mı, her gece bu saatlarda heyecanlanıyorum. Bir yıldan çok oldu, hep böyleyim..

Y. KADIN — (Ayıplayarak) Pek de erken başlamışsın, öyle değil mi? Vassen ölür ölmez... (EVSAHİBİ cevap vermez.) Seviyor musunuz?

EVSAHİBİ — Kimi?

Y. KADIN — Beklediğiniz erkeği?

EVSAHİBİ — Çok...

Y. KADIN — O da sizi seviyor mu?

EVSAHİBİ — Bilmiyorum...

Y. KADIN — Sizi kınıyorum sanmayın. Tabii bu genç yaşta bir başınıza kalamazdınız. Ünlü bir adamın dul karısı için yeniden evlenmek de zordur. Çünkü Vassen'den sonra kolay kolay koca beğenemezsiniz. Beğenip birisini evlenseniz, sanki ölü Vassen'e ihanet etmişsiniz gibi herkes sizi ayıplar... Serbest hayat da yaşayamazsınız, erkeklerle arkadaşlık edemezsiniz; çünkü ünlü Vassen'in dul kalmış karısısınız... Sonra erkekler de size yaklaşamazlar, ünlü bir adamın karısısınız diye...

(EVSAHİBİ iki kadehe içki koyar, birini YABANCI KADIN'a verir. YABANCI KADIN kadehi alır.)

Y. KADIN — Mersi... Merakımı bağışlayın, nasıl bir adam olduğunu sorabilir miyim?

EVSAHİBİ — Kimin?

Y. KADIN — Beklediğiniz erkeğin?

EVSAHİBİ — Söylesem bile inanmazsınız ki bana...

Y. KADIN — Ben gideyim de artık sizi rahat bırakayım.

EVSAHİBİ — Onu görmeniz çok mu gerekiyordu?

Y. KADIN — Kimi?

EVSAHİBİ — Vassen'i...

Y. KADIN — Gerekliydi, ama artık çok geç... (Ayağa kalkar.)

EVSAHİBİ — (Duvar saatına bakarak) Bekleyin biraz daha, yirmi dakika sonra gelecek... (YABANCI KADIN korkuyla iki adım geri çekilir, mantosunu alır.)

Y. KADIN — Ben gideyim artık...

EVSAHİBİ — İnanmazlar diye şimdiye kadar hiç kimseye söylemedim. İlk size açıklıyorum bunu.

Y. KADIN — Neyi?

EVSAHİBİ — Vassen'in her gece geldiğini... Başkalarına söylesem, bana deli diyeceklerdi. Ama siz çok uzaktan gelmişsiniz... İlle de görüşmek istiyorsunuz... (Karşısında korkuyla bakan YABANCI KADIN'a gülümseyerek.) Niçin öyle bakıyorsunuz? İnanmıyorsunuz değil mi? (YABANCI KADIN'ın elinden aldığı mantoyu koltuk üstüne koyar.) Bekleyin, az sonra gelecek, görürsünüz...

Y. KADIN — (Koltuğa çökerek) Onu mu bekliyorsunuz?

EVSAHİBİ — Evet...

Y. KADIN — O'nun için mi süsleniyordunuz?

EVSAHİBİ — Evet...

Y. KADIN — Nasıl geliyor?

EVSAHİBİ — Başbayağı... Tıpkı, ölmeden önceki gibi...

Y. KADIN — Korkmuyor musunuz?

EVSAHİBİ — Öldüğü zaman çok korkmuştum. O gece yanında kalamamıştım da, başkaları beklemişti. Ben bir komşuda gecelemişim. Ne şaşılası şey, en yakını-

mız, en sevdiğimiz bile ölünce birden yabancılaşıyor da korku salıyor içimize... Ama şiradi korkmuyorum ondan artık...

Y. KADIN — Alıştınız mı?

EVSAHİBİ — Ölü değil ki... Ölü olsa yine korkarım.

Y. KADIN — Öyleyse ölmemiş demek?

EVSAHİBİ — Öldü... İyice öldü... Ama geliyor yine.

Y. KADIN — *(Sürekli şaşkınlık içindedir)* Nasıl geliyor?

Kefenle, tabutla mı?

EVSAHİBİ — *(Bütün bu olayı çok doğal bir şey anlatıyormuş gibi rahattır)* Yok canım, neler söylüyorsunuz, size ne korku filmi anlatıyorum, ne de masal... Son giydiği elbiseler üstünde yine...

Y. KADIN — İskelet olarak mı?

EVSAHİBİ — *(Alaylı gülerken)*: Nerdeyse beni korkutacaksınız... Değil canım... Tıpkı eskisi gibi...

Y. KADIN — Etleri çürümemiş mi o kadar zamandır?

EVSAHİBİ — Yooo, sapaşğlam... Ama yine her zamanki gibi çok öksürüyor. Daha kapının zilini çalmadan, öksürüğünü duyunca, anlıyorum geldiğini.. Bin öksürük içinde, onunkini hemen tanırım...

Y. KADIN — Omuzundaki ağrı geçmiş mi?

EVSAHİBİ — *(Kıskançlıkla)* Siz nerden biliyorsunuz omuzunun ağrıdığını? Kendisi mi söylemişti?

Y. KADIN — Yooo... Birisinden duymuştum...

EVSAHİBİ — Omuz ağrıları var yine... Söylemiyor ama, arada bir kıvranmasından anlıyorum.

(Telefon çalar. İki kadın aynı zamanda telefona, sonra birbirlerine bakarlar.)

Y. KADIN — *(Ürkek)* O mu?

EVSAHİBİ — Sanmam... Öldüğünden beri hiç telefon etmedi. Başkasıdır... *(Alcını çekingen kaldırır.)*

Allooo... Buyrun...

(Telefondaki erkek sesi, hoparlörde büyüyormuş gibi, odanın içinde yankılanarak duyulur. Bu, neşeli, genç bir erkek sesidir.)

SES — Geç vakit rahatsız ettiğim için özür dilerim.

EVSAHİBİ — *(Soğuk)* Estağfurullah...

SES — Beni tanımadınız mı yoksa?

EVSAHİBİ — Tanımaz olur muyum, sesinizden tanıyorum artık...

SES — Teşekkür ederim... Bu gece gözlerim hep sizi aradı. Bu saata kadar hep yolunuzu bekledim. Yine gelmediniz...

EVSAHİBİ — Ama ben gelmeyeceğimi size söylemiştim.

SES — Evet, söylemiştiniz her zamanki gibi, ama yine de içimde bir umut vardı.

EVSAHİBİ — *(YABANCI KADIN'a, telefondaki erkekten tedirgin olduğunu belirten bir işaret yaparak)* Size hiç umut vermedim ki...

SES — Yazık ki vermiyorsunuz...

EVSAHİBİ — Afedersiniz, bir konuğum var da...

SES — Yarın görüşebilir miyiz?

EVSAHİBİ — Hayır.

SES — Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlatabilsem.

(EVSAHİBİ'nin yüzünden cansıkıntısı belli olur.)

Ziyaretinize gelebilir miyim? Tabii yalnız değil, kızkardeşimle...

EVSAHİBİ — Her zaman söylüyorum size, çok işlerim var... Hiç boş vaktim yok...

SES — Beş dakikanızı da ayıramaz mısınız bana?

EVSAHİBİ — *(Ehyle telefonun ağızlığını kapatarak)* "Öfff!.." dedikten sonra. Yarın evde olmayacağım.

SES — Tekrar özür dilerim rahatsız ettiğim için. Bana darılmıyorsunuz ya...

EVSAHİBİ — *(Umursamadan)* Yooo, ne diye...

SES — Sizi yine ararım... Belki düşüncenizi değiştirirsiniz... Çok teşekkür ederim. Sesinizi duyduğum için öyle mutluyum ki... İyi geceler...

EVSAHİBİ — İyi geceler... *(Telefonu sert kapar.)* Vassen'in her gece geldiğini bilmiyorlar da ondan... Kimseye söyleyemiyorum da, beni deli sanacaklar...

Y. KADIN — Anlatıyordunuz, eve gelince ne yapıyorsunuz?

EVSAHİBİ — Tıpkı sağlığında olduğu gibi. Vassen, geleneksel aile törelerine çok bağlıdır. Kapıdan girince öper beni... Evden giderken de öper... O gün kavga etmiş olsak bile bu yine böyledir. Babası da öyleymiş...

Y. KADIN — Sonra?

EVSAHİBİ — Sonra, her zamanki gibi, odasına kapanıyor, işte bu odaya... Çalışıyor. Çalışırken yanında kimsenin bulunmasını istemez. Bunu söylemez ama ben anlarım. Zaten hiçbir şey söylemez ki... Kapanır bu odaya, sfenks gibi...

Y. KADIN — Eskiden beri mi?

EVSAHİBİ — Eskiden çok vırvırcıydı... Evliliğimizin ilk yıllarında durmadan söylenirdi, hep de aynı şeyleri... O kadar çok söylenirdi ki, onun sesi somutlaşıp fare biçiminde kafamın içine girer, beynimi oyardı. "Sus, artık yeter!" diye bağırırdım.

Y. KADIN — Şimdi?

EVSAHİBİ — Şimdi konuşmuyor... "Evet, hayır, peki, olur, var, yok..." İşte o kadar... O çalışır. Ben çay getiririm boyuna... Çay bardağını koyarım önüne, bir Buda heykeli gibi durur öylecene... Tıpkı sağlığında olduğu gibi... Öldü gitti, ama sağlığındaki huylarından hiçbirini değiştiremedi hâlâ...

Y. KADIN — Ne çalışıyor burda?

EVSAHİBİ — *(Şaşarak)* Bilmiyor musunuz?

Y. KADIN — Tolfa ustasıydı.

EVSAHİBİ — Evet, yine Tolfa yapıyor... Son Tolfa'sı üstünde çalışırken ölmüştü. Şimdi geceleri gelip, o yarım kalan Tolfa'yı bitirmeye uğraşiyor.

Y. KADIN — Öldüğünden beri daha bitiremedi mi?

EVSAHİBİ — Hayır. Bu gidikle biteceği de yok...

Y. KADIN — Niçin? Boyuna çalışıyor diyorsunuz?

EVSAHİBİ — Çalışıyor ama, bir gece önceden yarım kalmış Tolfa'yı kırıp parçalıyor, sonra o Tolfa'yı yeni baştan yapmaya başlıyor. Bir gece önce nasıl yapmışsa, neler yapmışsa, yine öyle tıpkısını yapıyor. Yine yarım kalıyor. Tolfa, bir gece önce kaldığı gibi... Sonra güneş doğuyor...

Y. KADIN — Güneş doğunca?

EVSAHİBİ — Gitmesi gerekli... Beni öpüp gidiyor... Bu, hep böyle sürüyor. *(Duvar saatına bakarak.)* Biraz sonra gelir. Dün gecedeki yarım kalmış Tolfa'yı parçalar, yeniden yapmaya başlar...

Y. KADIN — Ben varken de gelir mi?

EVSAHİBİ — Bilmem... Gelir sanırım...

Y. KADIN — Bir görsem...

(Susma.)

EVSAHİBİ — Merakımı bağışlayın; Vassen'le konuşacaklarınız?..

Y. KADIN — *(Sözünü keserek)* Kendisini görmek istemiştim, o kadar...

EVSAHİBİ — *(Kıskançlıkla. Bundan sonra hep kıskançtır)* Bana ne sizden, ne başka bir yabancı kadından hiç söz etmemiştii...

Y. KADIN — Ölmüş olduğuna göre, artık kıskançlığımız boşuna...

EVSAHİBİ — Vassen'i nerden tanıyordunuz?

Y. KADIN — Bir geceydi... Rıhtım boyunda yan yana yürüyorduk...

EVSAHİBİ — (*Öfkeli ve kıskanç*) Rıhtım boyunda mı?

Y. KADIN — Hayır, hayır... Vapurdaydık...

EVSAHİBİ — (*Hırçın*) Vapurdaydınız?

Y. KADIN — (*Hep sözünü değiştirerek*) Değil, değil... Bulvarda geziniyorduk...

EVSAHİBİ — Bulvarda? Geziniyordunuz?

Y. KADIN — Yok... Parktaydık... Bankta oturuyorduk...

EVSAHİBİ — Parkta demek?

Y. KADIN — Değil... (*Şaşırmış.*) Şey... Ama Bayan, biz elbet bir yerdeydik... Nerde olmamızı istiyorsanız, orda olalım... Çünkü Vassen bana birşey söylemişti, onu size anlatacağım. Vassen bu sözü bana bir yerde söyledi elbet...

EVSAHİBİ — Nerdeyseniz, doğrusunu söyleyin...

Y. KADIN — Restorandaydık... Dedi ki...

EVSAHİBİ — Size?

Y. KADIN — Ben evli bir kadını Bayan. Kocama da hiç ihanet etmedim.

EVSAHİBİ — Ben de ihanet etmedim, aklımdan bile geçirmedi böyle şey... Ne demişti Vassen?

Y. KADIN — Yanında başkası vardı, ona söylemiş... Ben de ondan duydum.

EVSAHİBİ — Ne demiş?

Y. KADIN — Hiç... (*Susma.*) Kocama "Beni seviyor musun?" diye sormuştum. Cevap vermedi. Üsteledim: "Söylesene; beni seviyor musun?" "Ne seni, ne de başkasını... Ne şimdi, ne de bundan sonra." dedi. "Niçin?" dedim. (*EVSAHİBİ ağlamaktadır.*) "Sağıra duyuyor, işitiyor musun diye soruyorsun." dedi. "Kör olmadan önce seni görmüştüm." dedi. İki gözünü oyup kör ettiğim adama,, "Beni görüyor mu-

sun?" diye soruyordum. (*EVSAHİBİ ağlamaktadır.*) Vassen sizi seviyordu.

EVSAHİBİ — (*Ağlayarak*) du...

Y. KADIN — Sizinle övünmek istiyordu...

EVSAHİBİ — (*Gözleri yaşlı ve hırçın bağırır*) Evet, benimle övünmek istiyordu ama, başkalarına tanıtırken "Bakın vazoma, kitaplığıma... Bakın pikabıma!.. Ne Ne iyi, ne güzel..." der gibi benimle övünmek istiyordu. "Bakın benim malıma." demek istiyordu.

Y. KADIN — Yapacağı Tolfa'larda sizin de payınız olsun, sizden esinlenerek yapsın isterdi...

EVSAHİBİ — Yapacak, yaratacak olan her zaman, her yerde, her koşulda yapabilir Bayan...

Y. KADIN — Belki dediğiniz doğru, ama sizin etkinizle yaptığını sanmak bile onu mutlandırdı, o böyle sanıyordu.

EVSAHİBİ — Evet ama ya ben? Ben neyim? Ben hiç miyim? Bencildi, yalnız kendini düşünürdü...

Y. KADIN — İyi adamdı, herkese iyilik ederdi.

EVSAHİBİ — Evet iyilik ederdi, ama niçin? Bencilliğinden... Başkalarına iyilik ederek, obur bencilliğini doyurmaya çalışırdı. Kötülük edenlere bile iyilik ederek onlardan intikam alırdı, yalnız kendisinin anladığı bir intikam... (*Büsbütün ağlayarak.*) Genç kızlığında nasıl bir koca düşünmüştüm ben...

Y. KADIN — Bu sözü, ona bir gece misafirlikteyken de söylemişsiniz.

(*EVSAHİBİ başını eğer, ağlamaktadır. YABANCI KADIN, O'nun arkasına gidip saçlarını okarken, hoparlörden tok bir erkek sesi duyulur.*)

ERKEK SESİ — Birgün ölüvereceğim. Doktor gelecek, cesedimin nabzına bakacak. Büyük bir keşifte bulunuyormuş gibi bilgiçlikle "Ölmüş" diyecek. Başucumda ağlayacaksın; hem de göz yaşlarına inana-

rak, bensiz yaşayamayacağını söyleyeceksin...
(Susma.)

Y. KADIN — Neden öldü?

EVSAHİBİ — Bilmiyorum...

Y. KADIN — İnsan ölmeye karar verince ölü.

ERKEK SESİ — Sinirlerimin çok bozuk olduğu o gece bir rüya görmüştüm. Buğulu, sisli, dumanlı bir çayır-
lıktaydım. Bir kadın, belki annemdi, kim olduğunu
tam anlayamadım, bana "Korkma!" diyordu, "Çok
kolay..." diyordu.

BİR KADIN SESİ — (Tath, yumuşak) Korkma!.. Çok
kolay... Şöyle kendini bırakıver. Ellerini de yana
aç!.. Bak, böyle işte... Yavaş yavaş ayakların yer-
den kesilir, ölüverirsin... Korkulacak bişey yok ölüm-
de... Kendini sıkma, uçuracaksın... Hani, bak be-
nim gibi. Yüreklen biraz. Sonra hiçbir şey anımsama-
yacaksın, hiçbir şey bilmiyeceksin... Dinleneceksin,
büşbütün dinleneceksin...

ERKEK SESİ — Ama dinlendiğimi bilmeyeceğim ki...

EVSAHİBİ — (Ağlayarak) Hep ölüm edebiyatı yapıyordu,
hoşuna giderdi ölüm edebiyatı yapmak...

Y. KADIN — Ama öldü işte...

EVSAHİBİ — Her doğum günümde, bir hediye getirecek
diye beklemiştim. Bir küçücük hediye, bir tek çiçek...
Ağaçtan kopardığı bir yaprak... Ama boşuna!.. (Kız-
gın.) Hiçbir doğum günümü hatırlamadı bile...

Y. KADIN — Yalnız doğum gününüzde değil, sizin ol-
duğu her zaman, hep sizinle doluydu, her gün, her
saat...

EVSAHİBİ — Geleceğim diye söz verir, beni yabancıla-
rın arasında saatlerce bekletirdi. Beni hep yalnız
bırakırdı.

Y. KADIN — Bakın ama şimdi yalnız bırakmıyor artık,
her gece geliyor.

EVSAHİBİ — Evet, öldükten sonra... Yine de yalnızım,
o Tolfa'lariyle başbaşa... Bana mı geliyor, yoksa Tol-
fa'larına mı, bilemiyorum... Onun için yalnız Tolfa
var... Tolfa dışındaki herşey de yine yalnız Tolfa
için var... Bir Tolfa ustası Vassen'in karısı olmak-
tan bıktım; ben Vassen'in karısı olmak isterdim.

Y. KADIN — Tolfa'sız Vassen olabilir miydi? Şimdi öy-
le sanıyorsunuz ama, Tolfa yapmayan Vassen'i siz
de sevmeyecektiniz; çünkü o zaman Vassen'den baş-
ka biri olurdu.

EVSAHİBİ — O beni hiç sevmeydi.

Y. KADIN — O sizi hep sevdi.

EVSAHİBİ — Hayır, o asıl sizi seviyordu...

Y. KADIN — (Anılarına dalmış olarak) Ne zaman ona
yaklaşmaya çalışsam, biraz yaklaşısam, hemen bir
bahane bulup, sizden, sizin iyiliklerinizden, size olan
sevgisinden söz ederdi. Size, bir korunma aracı ola-
rak sarılırdı, boğulmamak, kurtulmak için...

EVSAHİBİ — Övseydiniz kazanırdınız. Kendini beğen-
mişti. Övülmekten çok hoşlanırdı.

Y. KADIN — Siz de övseydiniz... Bütün peygamberler,
kendilerine önce karılarının inanmasını isterler.

EVSAHİBİ — (Bağırır) Yalnız erkeklerden peygamber
çıkış da onun için...

Y. KADIN — Ama bu Vassen'in suçu değil...

(Bundan sonra iki kadın, hiç ilgisi olmayan sözleri
karşılıklı olarak birbirlerine cevap veriyorlarmış gi-
bi, büyük bir nezaket ve ciddilik içinde söyleyecek-
lerdir.)

EVSAHİBİ — Kendisini benden çok sevsinler diye kuşla-
rın yemini, suyunu hep kendisi verirdi.

Y. KADIN — Çok soğuk değil mi?

EVSAHİBİ — İtalyanca çalışıyorum da...

Y. KADIN — Anne sütü başka oluyor efendim, başka hiç bir hayvaninkine benzemiyor...

EVSAHİBİ — Tabii... Keşke zamanında camlar kırılısaydı. Siz nerde oturuyorsunuz?

Y. KADIN — Şapka sevmiyorum, alışmamışım da...

EVSAHİBİ — Gözünüzle gördünüz mü, yoksa bu yaz denize mi gideceksiniz?

Y. KADIN — İnanmam... Mutlaka vardır... Kaça aldınız?

EVSAHİBİ — *(Birden fırlar, duvar saatına bakar, rüyadan uyanmış gibidir)* Saat onbir... *(Korkuyla.)* Gelecek... Şimdi çalınır kapı...

(Duvar saatının sarkacının tiktakları yavaş yavaş büyüyerek çan seslerine dönüşür. Bu sesler yavaşlarken hoparlörden, lokomotif pistonunun yada bir makina çarklısının çıkardığı pash, gıcırtili, gü-rültülü sesler duyulur. Bu sesler, durmadan konuşan ve hep aynı heceleri tekrarlayan bir adamın sesine benzemektedir.)

EVSAHİBİ — *(Gürültüden kulaklarını tıkayarak bağırır)* Sus!.. Yeter artık, suss!.. Bıktım... *(Gürültü git-tikçe yavaşlar, kaybolur.)* Sesin somutlaşp bir fare biçiminde kulaklarımdan kafatasımın içine girip yerleşti, kafatasıma yuvalandı. Beynimi durmadan kemirip duran farenin tıkırtılarından başım oyuluyor. Uyurken bile rüyalarımı kemiriyorsun, sus artık... *(Gürültü dinmiştir. İki kadın da ağlamaktadır.)*

Y. KADIN — Saat onbiri geçiyor...

(Telefon çalar. Gözleri yaşlı olan EVSAHİBİ, bir kurtuluş umuduyula telefona koşar. Telefonda, daha önce konuşan neşeli erkek sesi vardır. EVSAHİBİ, telefonda umutlu, tatlı ve yumuşak konuşacaktır.)

EVSAHİBİ — Allo... Buyrun... Allo...

SES — Geç vakit yine rahatsız ettiğim için özür di-lerim...

EVSAHİBİ — Ne münasebet... Ne diye rahatsız olayım, çok memnun oldum...

(EVSAHİBİ yürüdüğü için telofon telinin fişi çıkmış, yerde sürüklenmektedir. EVSAHİBİ, fişi yer-den kaldırır. Telefonun bağı olmadığı halde yine ko-nuşabilmektedirler.)

SES — Bütün gece gözlerim hep sizi aradı... Bu saata kadar hep yolunuzu bekledim. Yine gelmediniz...

EVSAHİBİ — Hâlâ orda mısınız? İsterseniz geleyim...

(Sevinç içinde konuşan kadın, alıcayı çektiği için, telefon hattı, telefon makinasından kopar. Elinde kopuk telli alıcıyla EVSAHİBİ odanın ortasına doğ-ru, YABANCI KADIN'ın yanına gelir. Yine de tele-fonda konuşabilmektedir.)

SES — Hayır... Gelmeyeceğim dediğiniz için ordan çık-tım. Şimdi uzak bir yerdeyim...

EVSAHİBİ — Ne yazık!... Öyleyse yarın buluşuruz...

SES — Yarın işiniz olduğunu söylemiştiniz...

EVSAHİBİ — İşim önemli değil...

(EVSAHİBİ, elindeki alıcayı yere düşürür, ama yine de konuşabilmektedir.)

SES — Ben mi geleyim?

EVSAHİBİ — Nasıl isterseniz...

SES — Peki, kızkardeşimle gelirim...

EVSAHİBİ — Yalnız gelseniz olmaz mı?

SES — Peki, yalnız gelirim... İyi geceler...

EVSAHİBİ — İyi geceler... Bekliyorum...

(Susma. EVSAHİBİ'nin neşesi kalmamıştır. İki kadın da duvar saatına bakarlar. Sarkaç artık sallanmamaktadır.)

Y. KADIN — Saat durdu...

EVSAHİBİ — Kurmayı unutmuşum...

Y. KADIN — Büsbütün kurtuldunuz...

EVSAHİBİ — Artık gelmez...

Y. KADIN — Yaşarken ölmüştü...

EVSAHİBİ — Yaşarken ölmüştü...

(YABANCI KADIN, EVSAHİBİ'nin arkasına geçer. Işıklar yavaş yavaş sönerken, iki kadın tek kadın gibi görünür.)